

تحلیل و ارزیابی الگو حکمروایی خوب شهری در توسعه پایدار شهری

سیاوش مرادی مکرم

مدرس دانشگاه سیدجمال اسدآباد

مریم پور آقاسی

مدرس دانشگاه علمی کاربردی

جواد عابدی

دانشجو دکتری برنامه ریزی شهری

Siavashmo1988@gmail.com

چکیده

بنا به بر آمارهای بین المللی از اوایل قرن جدید نیمی از جمعیت جهان در شهرهای زندگی میکنند، این توسعه و رشد شتابان شهرنشینی دولت را برای اداره شهرها با چالش تازه ای روبه رو کرده به طوری مدیریت کارآمد از مهمترین مسائل کشورهای جهان است. یکی از بهترین و موفق آمیزترین الگو در زمینه مدیریت شهری، الگو حکمروایی خوب شهری است که در واقع یک سیستم مدیریتی به شکل مشارکتی می باشد که سه نهاد جامعه مدنی، بخش خصوصی و دولت در تمام تصمیم گیری مشارکت دارند. شهر به عنوان یک منبع توسعه مطرح است و جایگاه مدیریت شهری و حکمروایی شهری در روند توسعه شهر و بهبود سکونتگاه های شهری نقش مهم و تعیین کننده دارد. می توان حکمروایی شهری را در مسیر یک توسعه قانون مند و پایدار مورد توجه قرار داد این مورد بیشتر از این جهت اهمیت دارد که نحوه مدیریت بر جریان مطلوب زندگی نقش دارد. الگو حکمروایی خوب در زمان حاضر جامعه بین الملل و محافل کارشناسی تنها خروج از بن بست فقر و توسعه نیافتگی تلقی می شود. مقاله حاضر از روش توصیفی تحلیلی است و با استناد به منابع کتابخانه ای به تبیین مفاهیم و ویژگیهای حکمروایی خوب شهری و تاثیر گذاری آن در توسعه پایدار شهری و سوق دادن به سمت پایداری می پردازد. نتایج پژوهش نشان می دهد که بکارگیری حکمروایی خوب شهری به نحو غیر قابل انکار و معنی دار بر پایداری شهری تاثیر دارد.

کلمات کلیدی: توسعه پایدار، حکمروایی خوب شهری، شهر پایدار

مقدمه و طرح مساله

مدیریت شهری، مفهومی ساده و درعین حال دشوار فهم است، علت این تناقض در کاربردهای عملی و برداشت های نظری آن نهفته است. به لحاظ عملی، اگرچه اصول و روش های اداره شهر در جوامع مختلف و